

Arrest

nr. 347 479 van 29 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, diende op 26 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 mei 2025 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) dat dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd diende te worden.

Met het arrest nr. 337 647 van 12 december 2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing verworpen. De weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd.

Op 2 februari 2026 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : B.
voornaam : X.
geboortedatum : xx.xx.2007
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/05/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 12/12/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26/09/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart dat zijn vader, een broer en nog 2 familieleden (familieband niet gekend) in België verblijven. Zij behoren allen echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De vader van betrokkene maakt ook wel al het voorwerp uit van een BGV.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw

verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- “- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Albanië. Hij werd geboren op [...] 2007.

Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten op 14 juni 2022. Dit deed hij als minderjarige, in het gezelschap van zijn ouders.

Verzoeker diende zijn verzoek tot internationale bescherming in op 26 maart 2025, waarna het dossier op 6 mei 2025 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 19 mei 2025. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 22 mei 2025 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd en dit verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing, maar dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 2 februari 2026 wordt vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd aan de vader van het gezin (bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Albanië.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat verzoeker verklaart dat zijn vader en een broer (en nog familieleden) in België verblijven, maar besluit vervolgens louter dat er “geen gezinsleven vermoed wordt” tussen deze familieleden zonder bijkomende elementen en dat de vader bovendien zelf het voorwerp uitmaakt van een bevel.

Dit is een automatisme dat niet voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om daadwerkelijk rekening te houden met het gezins- en familieleden en het privéleven, niet om het bestaan ervan bij voorbaat te ontkennen via een algemene formule.

Wanneer verweerder zélf vaststelt dat verzoekers onmiddellijke familie in België verblijft en verzoeker bovendien op een vast adres wordt betegend, moet zij onderzoeken hoe die familiale banden zich in de praktijk manifesteren (samenwoning, feitelijke afhankelijkheid, emotionele en materiële steun, familiale eenheid), temeer daar verzoeker in september 2022 als jonge persoon België binnenkwam en zijn traject - zoals ook blijkt uit het asiëldossier - samenhangt met zijn gezinscontext en zijn langdurig verblijf hier sinds 2022.

Het loutere zinnetje dat er “geen gezinsleven wordt vermoed” miskent dat een reële beoordeling vereist is van de proportionaliteit van verwijdering in het licht van artikel 8 EVRM: de bestreden beslissing bevat geen enkele herkenbare afweging tussen het algemeen belang van verwijdering en de concrete impact op verzoekers familie- en privéleven, en evenmin wordt gemotiveerd waarom de opgelegde korte termijn van zes dagen zich verdraagt met die impact.

Voorts is ook de motivering omtrent de termijn en de proportionaliteit ontoereikend. De Dienst Vreemdelingenzaken past artikel 74/14 toe en reduceert de vertrektermijn tot zes dagen omdat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd beschouwd, maar deze verkorting wordt niet concreet verantwoord in het licht van verzoekers individuele situatie.

Een zo korte termijn verhoogt het risico op gedwongen uitvoering en vrijheidsbenemende maatregelen, en raakt rechtstreeks aan de praktische mogelijkheid om nog op nuttige wijze rechten uit te oefenen, regelingen te treffen, bijstand te organiseren en eventuele belemmeringen voor vertrek te laten beoordelen.

In een context waarin verzoeker een gekende verblijfplaats heeft en familiale banden in België bestaan, kan niet worden volstaan met een automatische verwijzing naar de afloop van de asielprocedure om een ingrijpende verkorting te rechtvaardigen, zonder concreet te onderzoeken of die verkorting noodzakelijk en evenredig is.

4. Omwille van deze redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit

wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...].”*

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de CGVS op 21 mei 2025 het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond heeft beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, van de Vreemdelingenwet, dat de Raad op 12 december 2025 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien zijn regelmatig verblijf op het Belgische grondgebied van 90 dagen overschreden is. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij stelt dat de motieven in de bestreden beslissing er geen blijk van geven dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met zijn *“gezondheidstoestand”*. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in de verdere uiteenzetting van zijn middel niet meer ingaat op zijn gezondheidstoestand, maar enkel op zijn gezins- en familielevens. De Raad gaat er dan ook vanuit dat *“gezondheidstoestand”* moet gelezen worden als *“gezins- en familielevens”*.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en

familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

Opdat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming onder artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet hij aantonen dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierover heeft gemotiveerd dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven heeft aangezien zijn vader, een broer en nog 2 familieleden met wie de familieband niet gekend is, die in België verblijven, niet behoren tot de gezinskern van verzoeker. De verwerende partij wijst er daarbij terecht op dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. (cfr. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96) De verwerende partij heeft er tevens op gewezen dat verzoekers vader ook al het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij gebruik maakt van een automatisme of van een algemene formule.

Verzoeker betwist ten eerste niet dat zijn vader ook het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat volstaat op zich al om te motiveren waarom hij zich niet de aanwezigheid van zijn vader kan beroepen als een element dat een terugkeerbesluit in de weg zou staan. Voorts, wat de verwijzing naar zijn broer en andere, niet nader geïdentificeerde familieleden betreft, komt het verzoeker toe om aan te tonen dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft vastgesteld dat zij niet behoren tot zijn gezinskern en dat er dus *in casu* wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Verzoeker betoogt dat wanneer de verwerende partij zelf vaststelt dat verzoekers onmiddellijke familie in België verblijft en verzoeker bovendien op een vast adres verblijft, zij moet onderzoeken hoe die familiale banden zich in de praktijk manifesteren (samenwoning, feitelijke afhankelijkheid, emotionele en materiële steun, familiale eenheid), temeer daar verzoeker in september 2022 als jonge persoon België binnenkwam en zijn traject - zoals ook blijkt uit het asiëldossier - samenhangt met zijn gezinscontext en zijn langdurig verblijf hier sinds 2022. Met dit vaag en weinig concreet betoog legt verzoeker de bal volledig in het kamp van de verwerende partij en laat hij na om aannemelijk te maken dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en van bijkomende elementen van afhankelijkheid van zijn broer en andere familieleden. Zo verduidelijkt hij zelfs niet met wie hij dan wel zou samenwonen, of er überhaupt sprake is van emotionele en materiële steun en op welke manier deze zich dan wel zou manifesteren. De Raad wijst er in dat verband ook op dat het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cfr. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Bovendien werd hiervoor al vastgesteld dat zijn vader ook een bevel om het grondgebied heeft ontvangen, zodat zij in elkaars gezelschap kunnen terugkeren. Verzoeker toont bijgevolg zijn belang niet aan bij zijn grief dat de verwerende partij verder onderzoek had moeten voeren naar zijn andere familiebanden.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat hij geen beschermenswaardig gezinsleven heeft met zijn broer en andere familieleden, moest zij, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, geen verdere belangenafweging doen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen concrete bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verkort tot zes dagen op de enkele grond dat zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd beschouwd maar dat die niet wordt verantwoord in het licht van zijn individuele situatie.

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 (i.e. de termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek) indien *“6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.”* In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

De verkorte termijn voor vrijwillig vertrek wordt gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.”

Verzoeker betwist niet dat zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet, maar is van oordeel dat motivering omtrent de termijn en de proportionaliteit ontoereikend zijn in het licht van verzoekers individuele situatie.

Een zo korte termijn verhoogt het risico op gedwongen uitvoering en vrijheidsbenemende maatregelen, en raakt rechtstreeks aan de praktische mogelijkheid om nog op nuttige wijze rechten uit te oefenen, regelingen te treffen, bijstand te organiseren en eventuele belemmeringen voor vertrek te laten beoordelen zo stelt hij. In een context waarin verzoeker een gekende verblijfplaats heeft en familiale banden in België bestaan, kan niet worden volstaan met een automatische verwijzing naar de afloop van de asielprocedure om een ingrijpende verkorting te rechtvaardigen, zonder concreet te onderzoeken of die verkorting noodzakelijk en evenredig is.

Verzoeker overtuigt niet. Hiervoor werd immers al vastgesteld dat niet is aangetoond dat hij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België, en verder brengt hij geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat er voor hem andere belemmeringen zouden zijn die een terugkeer binnen de termijn van zes dagen in de weg zouden staan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat één en ander niet proportioneel of niet afdoende gemotiveerd is.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld door hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar hij nog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft om deze vermeende schending uiteen te zetten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS